

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/78/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200486
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200486.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu DSH, spol. s r. o., so sídlom v Prievidzi, Nábřežie Sv. Cyrila 47, zastúpeného JUDr. Jozefom Námešným, advokátom so sídlom v Prievidzi, Nábřežie Sv. Cyrila 47, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. júna 2012, č. 1020506/1046042/2012/5290-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. apríla 2013, č.k. 13S/99/2012-38, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 17. apríla 2013, č.k. 13S/99/2012-38, potvrdzuje.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2013, č.k. 13S/99/2012-38 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil dodatočný daňový výmer Daňového úradu Prievidza (ďalej len „správca dane“) z 20. júla 2011, č. 675/230/62278/11/Masa o vyrubení rozdielu dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007 v sume 13 795,39 €.

Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie vo vzťahu k rozsahu a dôvodom žaloby po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, pričom dospel k záveru, že v rozpore s námietkami žalobcu, žalovaný sa dôsledne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, použil logickú a výstižnú argumentáciu. Krajský súd sa individuálne vysporiadal so žalobnými námietkami, vždy vysvetľiac úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

K námietke vydania dodatočného platobného výmeru po zákonnej 15-dňovej lehote (§ 44 ods. 6, § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o správe daní“) vychádzal ako z nesporného skutkového stavu, že opakovaná daňová kontrola

vykonaná u žalobcu bola ukončená prerokovaním protokolu 25. januára 2011. Pokiaľ teda správca dane vydal dodatočný platobný výmer 27. januára 2011, bola lehota na jeho vydanie zachovaná, pričom na túto skutočnosť nemá žiaden vplyv to, že tento dodatočný platobný výmer bol následne zrušený, pretože v takomto prípade lehota podľa § 44 ods. 6 zákona o správe daní už neuplynie. Ak v tomto smere žalobca argumentoval právnymi závermi nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2010, č.k. III. ÚS 24/2010-57, krajský súd uviedol, že citovaný nález vychádzal z odlišného skutkového stavu a zaoberal sa inou právnou otázkou.

S poukazom na § 30 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 6, ods. 7 zákona o správe daní krajský súd odmietol námietku žalobcu o tom, že odôvodnenie dodatočného platobného výmeru sa v rozpore so zákonom odlišuje od protokolu o dodatočnej daňovej kontrole. Krajský súd uzavrel, že žiadna takáto požiadavka zo zákona nevyplýva.

Krajský súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalobcu o marení inštitútu spolupráce a inštitútu prerokovania protokolu žalovaným. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu mal naopak za preukázané, že postupom správcu dane ako i odvolacieho daňového orgánu - aplikujúc zásadu súčinnosti a spolupráce správcu dane s daňovým subjektom podľa § 2 ods. 8 zákona o správe daní - boli dodržané procesné práva žalobcu, ktorý bol o úkonoch správcu dane realizovaných v rámci daňovej kontroly a daňového konania informovaný, mohol sa zúčastniť úkonov správcu dane, mohol sa vyjadrovať k priebežným výsledkom vykonávaného dokazovania, klásť otázky, ku ktorým mu zo strany správcu dane bolo dané stanovisko.

Vô vzťahu k preradeniu technického zariadenia „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“ z druhej odpisovej skupiny do prvej odpisovej skupiny, ktorý postup žalobca namietal ako nezákonný, krajský súd opäť nezistil dôvod pre konštatovanie správnosti žalobnej námietky. Poukázal, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane odstraňoval pochybnosti o správnosti zaradenia tohto majetku do odpisovej skupiny, a preto vyzval žalobcu o predloženie dokladov, podľa ktorých zaradil majetok v roku nadobudnutia, t.j. v roku 2000 do druhej odpisovej skupiny. Pokiaľ, žalobca preukazoval správnosť zaradenia majetku do druhej odpisovej skupiny predložením znaleckého posudku o stanovení trhovej ceny hodnoty zariadenia z 28. novembra 2001, krajský súd zdôraznil, že v čase nadobudnutia majetku v roku 2000 žalobca nemohol vychádzať z predloženého posudku. Inú technickú dokumentáciu alebo doklad, z ktorého by v roku 2000 vychádzal pri zatriedení majetku do druhej odpisovej skupiny, žalobca nepredložil, navyše sám žalobca uviedol, že nedisponuje dokladom o zatriedení majetku. Ak teda z dôvodu, že žalobca nepredložil žiadne doklady, ktoré by preukazovali opodstatnenosť zaradenia majetku do druhej odpisovej skupiny, vyžadoval od neho správca dane, aby opodstatnenosť zaradenia majetku preukázal zatriedením od Štatistického úradu Slovenskej republiky (ďalej len „štatistický úrad“), postupoval podľa krajského súdu správne. Bolo teda podľa krajského súdu namieste, ak správca dane sám vykonal dokazovanie dopytom na oprávnenom orgáne - štatistickom úrade, ktorý zaradil predmetný majetok do prvej odpisovej skupiny, čím bola potvrdená správnosť záverov správcu dane o zaradení sporného majetku. Podľa názoru krajského súdu nemožno v tu prejednávanej veci žalobcu aplikovať § 30 ods. 1 veta druhá zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov (platného v čase nadobudnutia predmetného majetku; ďalej len „zákon o daniach z príjmu“), podľa ktorého hmotný majetok, ktorý nemožno zaradiť do odpisových skupín podľa prílohy č. 2 a doba jeho použiteľnosti nevyplýva z iných predpisov s výnimkou uvedenou v odsekoch 4, 7 a 8, sa na účely odpisovania zaradí do odpisovej skupiny 2, pretože predmetný majetok bolo možné jednoznačne zaradiť do prvej odpisovej skupiny. Krajský súd vyhodnotil ako správny tiež záver žalovaného, že žalobca na karte HIM nepreukázal technické a hodnotové údaje o jednotlivých veciach zaradených do súboru s určením hlavnej funkčnej veci v zmysle § 26 ods. 4 zákona o daniach z príjmu. Z tohto dôvodu neakceptoval ako správny názor žalobcu, že tento určil hlavnú funkčnú vec súboru tým, že majetok zaradil do kódu „KP 32.30.52-Antény a parabolické antény, ich časti, súčasti a príslušenstvo k nim“.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku žalobcu, v zmysle ktorej správca dane nebol oprávnený upraviť zostatkovú hodnotu technického zariadenia „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“, resp. ho preradiť do prvej odpisovej skupiny, pretože tento postup zasahuje aj do odpisov za

roky 2000, 2001 a 2002, t. j. mení odpisy za obdobie, ktoré je premlčané, a je v rozpore so zásadou právnej istoty narábať s odpismi vplývajúcimi na základ dane už premlčaných rokov 2000, 2001 a 2002 a tým dosiahnuť iný výpočet daňovej zostatkovej ceny pre potreby roku 2007. Krajský súd zdôraznil, že preradenie odpisovaného technického zariadenia z druhej odpisovej skupiny do prvej odpisovej skupiny sa nedotklo daňovej povinnosti za daňové obdobia rokov 2000, 2001 a 2002, ktoré žalobca namieta ako premlčané, postup správca dane nesmeruje k vyrubeniu dane za tieto obdobia. Pokiaľ sa správca dane venoval obdobiu 2000, bolo to len a len z dôvodu preverovania správnosti určenia výšky zostatkovej ceny odpisovaného majetku uplatnenej v daňových výdavkoch v roku 2007, na ktoré právo správca dane nemožno námietku premlčania akceptovať. Krajský súd dodal, že žalobcova úvaha, „že pokiaľ žalovaný trvá na zaradení predmetného majetku do prvej odpisovej skupiny, potom si žalobca uplatňuje právo vzdať sa daňových odpisov za rok 2001 a rok 2002 v zmysle zákona o daniach z príjmov v sume 8 159 850,- Sk (pri nadobúdacej cene 9 510 315,- Sk a odpise za rok 2000 vo výške 1 350 465,- Sk), ktorá nebude zakladať dôvod na dorubenie dane za rok 2007,“ je nepripustná, pretože už vyrubená daň sa nemôže meniť.

Rovnako aj poslednú zo žalobných námietok, spočívajúcu vo výhrade, že vo výroku napadnutého dodatočného daňového výmeru absentuje uvedenie ustanovenia hmotnoprávneho daňového predpisu, podľa ktorého správca dane rozhodol, krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Naopak, mal za to, že spôsob, akým sa s touto námietkou vysporiadal už žalovaný, bol správny a dostatočný. Teda, že s poukazom na § 30 ods. 2 písm. d/ a § 30 ods. 3 zákona o správe daní je pre výrok dodatočného platobného výmeru dostačujúce uvedenie, akej dane a ktorého zdaňovacieho obdobia sa rozhodnutie týka.

Krajský súd súčasne skonštatoval, že žalovaný sa so všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru vysporiadal náležitým spôsobom, a preto ani túto jeho námietku nemožno mať za spôsobilú privodiť potrebu zrušenia napadnutého rozhodnutia ako nezákonného.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250j ods. 1 OSP.

V lehote ustanovenej zákonom (§204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) napadol tento rozsudok odvolaním žalobca, žiadajúc jeho zmenu tak, že napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové správne rozhodnutie sa zrušujú a vec sa im vracia na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania, ktoré vyčísľil.

Žalobca má za to, že krajský súd vo svojom rozsudku nesprávne, ústavne nesúladným spôsobom, aplikoval príslušné ustanovenia procesného zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a tiež hmotného zákona č.366/1999 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov a nevysporiadal sa so všetkými žalobnými dôvodmi žalobcu. Krajský súd pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj postupu žalovaného, toto nesprávne posúdil, keď vyslovil názor, že rozhodnutie žalovaného a postup žalovaného je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V odvolaní v zásade zopakoval žalobné námietky, t.j. skutočnosti, v ktorých videl dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia. Najmä teda, že dodatočný platobný výmer bol vydaný po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (§ 44 ods. 6 zákona o správe daní), s ktorou námietkou sa mal krajský súd vysporiadať len nedostatočne, keďže nevyslovil, z ktorého zákonného ustanovenia vyplýva, že správcovi dane v danom prípade lehota neplynula. Ďalej, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu v protokole o daňovej kontrole, pretože odôvodnenie napadnutých rozhodnutí sa líši od jeho znenia, čo je neprípustné. Namietol tiež vyháňavé a nepriame odpovede správca dane na otázky položené žalobcom k dodatku č. 1 k protokolu o daňovej kontrole, čo je uvedené aj v zápisnici o tejto skutočnosti, čím správca dane zmaril riadne prerokovanie protokolu.

Namietal tiež spôsob zatriedenia majetku do odpisovej skupiny, dôrazne poukazujúc na § 30 ods. 1 zákona o daniach z príjmov, majúť za to, že odkazová poznámka č. 122 (Opatrenie štatistického úradu č. 172/1995 Z.z.) má len informatívnu a nie normatívnu povahu, a preto nie je pre žalobcu záväzná, ale

len fakultatívna. Preto má za to, že povinnosť vyplývajúcu mu z § 30 ods. 1 zákona o daniach z príjmov neporušil. Poukázal na to, že aj sám žalovaný potvrdil, že žalobca nemal povinnosť disponovať zatriedením štatistického úradu; teda žalovaný formálne súhlasí, že žalobca nemal povinnosť získať zatriedenie štatistického úradu, ale fakticky ho ako jediný dôkaz vyžaduje, ako by takúto povinnosť žalobca mal. Poukázal tiež na existenciu opomenutého ďalšieho Odborného posudku znalca zo dňa 16. augusta 2009, ktorý si žalobca obstaral počas daňovej kontroly, aby posilnil svoju dôkaznú pozíciu aj o externý dôkaz, keď správca dane usiloval o podobný externý dôkaz od štatistického úradu, kde znalec odpovedá nasledovne: „Na základe vyššie uvedeného rozboru a odôvodnenia, ako súdny znalec v technikom odbore, zastávam názor, že predmetné zariadenie patrí v rámci poskytnutej Klasifikácie produkcie do kódu 32.30.52“ (rovnako ho zaradil žalobca, čo je 2. odpisová skupina rozporovaná daňovými orgánmi). Opätovne namietal nesprávnosť vyhodnotenia stanovísk súdnych znalcov (z 28. novembra 2001, ako aj zo 16. augusta 2009) ako nedostatočných pre preukázanie oprávnenosti zatriedenia dotknutého zariadenia do 2. odpisovej skupiny, a následné jeho preradenie správcovi dane na základe klasifikácie štatistického úradu do 1. odpisovej skupiny, čím správca dane pri existencii dôkazov predložených žalobcom uprednostnil vlastné dokazovanie a narušil tak zásadu zákonnosti zakotvenú tiež v § 2 ods. 1 zákona o správe daní. Poukázal tiež, že je viacero dôvodov, ktoré odôvodňujú zatriedenie dotknutého zariadenia do 2. odpisovej skupiny, čo ďalej rozobral.

V nadväznosti na túto námietku poukázal tiež na nepravdivosť tvrdenia žalovaného, že neurčil hlavnú funkčnú vec súboru zariadenia 5 antén. Zdôraznil, že v súlade s § 120, § 121 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čo žalovaný na jednej strane akceptoval, no súčasne označil toto určenie žalobcom za irelevantné. Krajský súd sa ani touto námietkou nekonzistentnosti v postupe a uvažovaní žalovaného nevysporiadal.

Následne krajskému súdu vytkol, že sa neuspokojivo vysporiadal s jeho námietkou premlčania odpisov v rokoch 2000-2002, ktoré správca dane menil, aby prerátal zostatkovú cenu dotknutého odpisovaného majetku v roku 2007, čím postupoval v rozpore so zákazom retroaktivity práva. Je potom tiež v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ak je možnosť zmeny odpisov už premlčaných daná len správcovi dane, resp. žalovanému, pričom žalobca nemá možnosť spätného vzdania sa daňových odpisov za roky 2001 a 2002.

Na záver odvolania poukázal na pochybenie v rozpore s § 30 ods. 2 zákona o správe daní, spočívajúce v absencii konkrétneho zákonného ustanovenia hmotného predpisu, ktorý bol porušený, vo výroku dodatočného platobného výmeru, pričom spôsob, akým sa s touto námietkou vysporiadal krajský súd, mal žalobca za nedostačujúci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom konania v tunajšej veci je preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. júna 2012, č. 1020506/1/1046042/2012/5290-r, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane - dodatočný platobný výmer z 20. júla 2011, č. 675/230/62278/11/Masa, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007 v sume 13.795,39 eura.

Najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutia daňových orgánov a konanie, ktoré im predchádzalo, ako aj odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, a to v rozsahu a z dôvodov namietaných žalobcom jednak v žalobe a následne v podanom odvolaní a dospel k záveru, že krajský súd sa zákonným postupom, precízne vysporiadal s námietkami žalobcu voči napadnutému rozhodnutiu, tieto vyhodnotil na základe riadne zisteného stavu veci a spôsobom, ktorý zodpovedá riadnej aplikácii príslušných právnych noriem.

Preto najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil, v celom rozsahu sa stotožňujúc s jeho odôvodnením, ktoré považuje za správne z hľadiska právneho posúdenia veci, ako aj vlastného postupu krajského súdu a vypracovania rozsudku (§ 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP).

Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd už nebol vysporiadal, alebo by sa bol vysporiadal spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za vadný z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia, alebo nesprávneho procesného postupu krajského súdu. Pokiaľ žalobca nepovažoval spôsob, akým sa krajský súd vysporiadal so žalobnými námietkami za nedostačujúci, nemôže najvyšší súd túto jeho námietku vyhodnotiť ako dôvodnú. Najvyšší súd rovnako nezistil skutočnosti, ktoré by mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i OSP).

Najvyšší súd dodáva, že pokiaľ žalobca namieta nedostatky vo vysporiadaní sa s námietkou vydania dodatočného platobného výmeru po zákonnej 15-dňovej lehote (§ 44 ods. 6 pís. b/, § 15 ods. 13 zákona o správe daní), pričom žiadal uvedenie konkrétneho zákonného ustanovenia, v zmysle ktorého podaním opravného prostriedku proti takémuto dodatočnému platobnému výmeru správcovi dane spočíva plynutie tejto zákonnej lehoty, táto námietka nemá opodstatnenie. Zákon v citovanom ustanovení, ako uviedol aj krajský súd, ukladá správcovi dane vydať dodatočný platobný výmer. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, opakovaná daňová kontrola vykonaná u žalobcu bola ukončená prerokovaním protokolu 25. januára 2011 a dodatočný platobný výmer bol správcom dane vydaný 27. januára 2011, t.j. v lehote podľa § 44 ods. 6 zákona o správe daní. To, že jeho riadnym doručením nenadobudol z dôvodu podaného odvolania právoplatnosť, ale bol predmetom pokračujúceho konania, nemá vplyv na jeho vydanie. Otázka ďalšieho plynutia lehoty je v tomto prípade irelevantná.

Vo vzťahu k podkladom, na základe ktorých žalobca zaradil technické zariadenie „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“ do druhej odpisovej skupiny, najvyšší súd zdôrazňuje, že žalobca mal preukázať, na základe akých podkladov postupoval v roku 2000. Preto ak aj žalobca dodatočne predložil znalecký posudok o stanovení trhovej ceny hodnoty zariadenia z 28. novembra 2001, má najvyšší súd za to, že - ako skonštatoval aj krajský súd - žalobca nemohol v roku 2000 vychádzať z predloženého posudku. Rovnaké platí aj pre odborný posudok zo 16. augusta 2009, ktorý mal spätne potvrdiť správnosť

postupu žalobcu. Najvyšší súd zdôrazňuje, že požiadavkou kladenou na žalobcu bolo preukázať, z akej dokumentácie, resp. podkladov vychádzal v roku 2000. Keďže žalobca nepredložil, ani neoznačil podklady z roku 2000, z ktorých v danom čase mohol reálne vychádzať pri zaradení „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“ do druhej odpisovej skupiny a ktoré od neho správca dane žiadal, nemožno potom mať za to, že v konaní v tomto smere predložil správcovi dane dostačujúce dôkazné prostriedky, ktoré správca dane v zásade ignoroval a nahradil ich klasifikáciou štatistického úradu, na základe ktorej majetok zaradil do prvej odpisovej skupiny. Jediným relevantným podkladom pre zatriedenie „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“ do druhej odpisovej skupiny v roku 2000, preto ostala, logicky, klasifikácia štatistického úradu. Podstatné je, že bez ohľadu na tvrdenia žalobcu, dodatočne vyhotovené odborné posudky v rokoch 2001 a 2009, hoci aj v prospech postupu žalobcu, nie sú relevantným podkladom pre zaradenie majetku do odpisovej skupiny v roku 2000.

Z napadnutého rozhodnutia, ani z rozhodnutia správcu dane nevyplýva, že by postup predchádzajúci vydaniu týchto rozhodnutí mal alebo mohol mať vplyv na zdaňovacie obdobia iné než rok 2007, pre ktorý bol dodatočný platobný výmer z 20. júla 2011, č. 675/230/62278/11/Masa vydaný. Preto je úplne irelevantná námietka premĺčania vo vzťahu k odpisom za roky 2000-2002, pretože tieto zostali bezo zmeny, rovnako ako aj daňová povinnosť za tieto obdobia. Skutočnosť, že správca dane urobil prepočty odpisov za účelom preverenia správnosti odpisovania majetku v roku 2007, je bez vplyvu na iné obdobia a nemá za následok spätné prehodnotenie iných období. Na námietku a návrh žalobcu, že pre tento prípad sa vzdáva daňových odpisov za roky 2001 a 2002, nemožno ani logicky reagovať, keďže je sama v rozpore so žalobcom tvrdným premĺčaním, a teda aj nemennosťou odpisov v rokoch 2000-2002, ktorú správca dane rešpektoval.

Vo vzťahu k námietke určenia hlavnej veci a príslušenstva zariadenia zaradení „DAMA - zariadenie pre satelitný prenos“, ako aj námietke absencie ustanovenia hmotnoprávneho predpisu, ktorý tvorí základ rozhodnutia, vo výroku dodatočného platobného výmeru, najvyšší súd považuje vysvetlenie podané krajským súdom za vyčerpávajúce a dodáva, že namietané „vady“ by nemohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Vo vzťahu k úspešnému žalovanému zákon neumožňuje súdom v správnom súdnictve o náhrade trov konania rozhodovať, okrem ak ide o okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým v tomto konaní nedošlo.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.